

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῶνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία **ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

3. Ὀδὸς Ὀμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτή μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ καλὸν ἐν τῇ ζωῇ. — Μουνὲ Σουλλῦ-Οἰδίπους, Ὀθέλλος, Ἀμλέτος, Σιδ. — Ἡ νέα γυνή (κατὰ τὸν Jules Bois (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάγου). — Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Τὸ ἐν Λονδίῳ διεθνὲς Συνέδριον τῶν Γυναικῶν (ὑπὸ κ. Μαίης Δίουαρ). — Ἐπιτορξία, ποίημα (ὑπὸ δος Μαρίας Φιλιππίδου). — Αἱ γυναῖκες εἰς τὸν δρόμον (ὑπὸ Κυρίας τοῦ κόσμου). — Ἡ δις Καρακούση εἰς Μιτυλήνην. — Εἰδοποιήσεις. Τὰ σπῆρτα, ἐπιφυλλίς (ὑπὸ δος Βιρήνης Νικολαΐδου).

ΤΟ ΚΑΛΟΝ ΕΝ Τῇ ΖΩῃ

Ὁ Θεὸς ὅταν ἔκαμε τὸν κόσμον ἐφρόντισε νὰ τὸν στολίσῃ μὲ πολλὰ ὠραῖα πράγματα· ἔκαμε τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην, τὰ ἄστρα καὶ ἔπειτα τὰ ὠραῖα καὶ τὰ εὐώδη ἄνθη καὶ ἀκόμη τὰς θαλάσσας καὶ τὰς λίμνας διὰ νὰ καποπρίζωνται μέσα εἰς αὐτὰς αἱ ὠραῖαι εἰκόνες τοῦ οὐρανοῦ. Ἐπειτα ἔκαμε τὰ ὠραῖα ἔντομα μὲ τὰ πολλὰ καὶ ἄβρα χρώματα καὶ τὰς γραφικὰς γραμμὰς καὶ τὰ πτηνὰ τὰ καλλίφωνα διὰ νὰ ψάλλουν τὴν χαρὰν τῆς ἀνοίξεως καὶ νὰ θρηνωδοῦν τὴν μελαγχολίαν τοῦ φθινοπώρου. Ἐσκόρπισε τέλος εἰς τὸν κόσμον, ὅσον ἡδυνήθη γενναϊότερον τὸ ὠραῖον καὶ τὸ καλὸν καὶ ἔπειτα ἐξηντλημένος πλέον ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον.

Διὰ τοῦτο ἡ ἀνθρωπίνη φύσις εἶναι ἀτελής καὶ χρήζει φροντίδων καὶ ἀνατροφῆς, ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν τῆς λοιπῆς δημιουργίας. Διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος πολὺ ὀλίγον αἰσθάνεται καὶ πολὺ ὀλίγον ἀπολαμβάνει τὰ καλὰ καὶ ὠραῖα πράγματα, μὲ τὰ ὅποια ὁ Θεὸς ἐστόλισε τὸν κόσμον. Καὶ διὰ τοῦτο ἀκόμη πολὺ σπανίως τοῦ συμβαίνει νὰ εἶναι εὐτυχής, καὶ πολὺ σπανιότερον νὰ εὐγλωμονῇ καὶ ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν διὰ τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς.

Ὁ Θεὸς ἐν τούτοις μέγας καὶ δίκαιος ἠθέλησε νὰ ἐπανρθώσῃ τὸ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα προσγεγόμενον ὑπ' αὐτοῦ ἀδίκημα. Ἐξέλεξεν εἰς κάθε τόπον καὶ χώραν, εἰς κάθε

φυλὴν καὶ λαόν, ἄνθρωπους τινὰς προνομοιοῦχοις καὶ ἀφῆν τοὺς ἐπρόκισε μὲ εἰδικὰς ἀρετὰς, καὶ μὲ ἐξαιρετικὰ χαρίσματα, τοὺς ἀφῆκεν ἔπειτα νὰ σκορπίζουσιν τὸ καλὸν καὶ τὸ ὠραῖον ἀνὰ τὸν κόσμον διὰ νὰ ξεκουράζουσιν τοὺς ἄλλους, τοὺς ἡδικημένους, τοὺς κοινούς θνητούς, διὰ τοὺς ὅποιους εἶχαν ἐξαντληθῆ ὅλα τὰ δῶρά του.

Φαίνεται ὅτι ἡ πρώτη πρὸς τὸν ἄνθρωπον εὐμενὴς αὐτῆ διαθέσις τοῦ θεοῦ ἐξεδηλώθη ἰδίᾳ καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν κόσμον τῆς ἀρχαιότητος, ὅχι εἰς ἕνα, ἀλλ' εἰς πληθὺν ἀνθρώπων καὶ ἐκ τῶν δύο φύλων. Ἡ ἀνθρωπότης εἶχε πολὺ βασανισθῆ ἕως τότε εἰς τὴν πρωτογενῆ τῆς κατάστασιν. Διὰ τοῦτο οἱ προνομοιοῦχοι καὶ ἐκλεκτοὶ τοῦ θεοῦ ἀνεφάνησαν τότε εἰς χορείαν ὄλην, ἀμιλλώμενοι τίς νὰ ὑπερβῇ τὸν ἄλλον κατὰ τὴν τελειότητα. Διὰ τοῦτο τὸ καλὸν ἔλαμψε μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς τελείας ζωῆς ὑπὸ τὸν Ἑλληνικὸν οὐρανὸν καὶ ἐφώτισε μὲ τὴν ἀνταύγειαν καὶ τὴν θαυμασίαν ἀκτινοβολίαν του ὅλον τὸν κόσμον.

Ἐἴκοσι περίπου παρήλθον ἔκτοτε αἰῶνες, καὶ ἄλλοι λαοὶ ἀπέκτησαν τοὺς ἐκλεκτούς των, ἀλλὰ μέχρι σήμερον οὐδεὶς ἡδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς τὴν τελειότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ κάλλους τῆς ἀρχαιότητος. Ὡς δὲ τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀπείρως ὠραῖον καὶ ἀπείρως μέγα, ἔμεινεν ἀθάνατον, οὕτω καὶ τὸ ἔργον τῶν ἐκλεκτῶν του ἐπέζησεν αὐτῶν, φερόμενον ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ἐπὶ τῶν λευκῶν πτερυγῶν τῆς ἀθανασίας. Χαραγμένον ἐπὶ λευκοῦ μαρμάρου ἢ ἐπὶ ἀψύχου χάρτου ἀπέτέλεσε τὴν μεγαλητέραν δόξαν τῆς ἀνθρωπίνης μεγαλοφυΐας.

Καὶ σήμερον ὅτε ὁ Θεὸς ἐλησμόνησε τὴν χώραν μας καὶ δὲν μᾶς στέλλει πλέον τοὺς ἐκλεκτούς του διὰ νὰ δημιουργοῦν τὸ καλὸν καὶ νὰ ζωογονῶσιν ἐν τῇ ψυχῇ μας τὸ αἶθημα τοῦ ὠραίου, σήμερον μᾶς μένουσι διδάσκαλοι ἀκούροιστοι ὑμνοῦντες τὸ καλὸν εἰς τὴν ὠραίαν γλῶσσαν τῆς

τέχνης τὰ ἀθάνατα μάρμαρα καὶ τὰ αἰωνίου κάλλους ποιήματα ἐκείνων.

Ἄλλὰ τὸ καλὸν καὶ τὸ ὠραῖον, ὡς μετέχοντα τῆς θείας οὐσίας, ὡς καταγόμενα ἀπὸ τὰς ὑψηλὰς σφαιρὰς τοῦ ἰδανικοῦ κόσμου, ὡς ἔχοντα πατρίδα τὸν οὐρανόν, τὸν ἀπρόσιτον εἰς τὴν ἀτελή τῶν κοινῶν ἀνθρώπων φύσιν, ἔχουν ἀνάγκην διερμηνέων, τῶν ὁποίων ἡ φωνὴ νὰ εἰσδῆ εἰς τὴν ψυχὴν μας, νὰ τὴν συγινῆ, νὰ τὴν συνταράσῃ, νὰ τὴν συγκλονίσῃ καὶ νὰ τὴν ἀφυπνίσῃ ἀπὸ τὸν λήθαργον τῆς ὕλης ὑπὸ τῆς ὁποίας περιβάλλεται.

Καὶ οὗτοι ἐκλεκτοὶ καὶ προνομοιοῦχοι, ἂν δὲν πλάττουν καὶ δὲν ζυμῶνουν μὲ τὰς ἀκτίνες τῆς μεγαλοφυΐας τῶν τῶ αἰώνιον καλόν, τοῦ δίδουν ἔμως ζωὴν καὶ ἐνσαρκῶνται ἐν αὐτῷ τὸσον τελείως, ὥστε νὰ μᾶς τὸ ἀποδίδουν ζωντανόν, πάλλον, μὲ ὄλην τὴν δύναμιν, ἣν μόνη ἡ φύσις καὶ ἡ ζωὴ χαράσσουσιν εἰς τὰ τέλεια ἔργα τῆς μεγαλοφυΐας.

Ὁ Μουνέ-Σουλλὺ Οἰδίπους.

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς οἱ Ἀθηναῖοι ἦγον μίαν τοιαύτην τῆς δόξης καὶ λατρείας τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου ἐορτήν. Εἰς ἐμπνευσμένους καλλιτέχνης, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἔχει διαφημισθῆ ἀνὰ τοὺς δύο κόσμους, ἦλθε καὶ ἐσκόρπισεν ὀλίγον φῶς κάλλους καὶ γοητείας εἰς τὰ πνεύματα, ὀλίγην ἀκτινοβολίαν τέχνης εἰς τὰς ψυχὰς μας. Ἦγειρε τὸν πέπλον τῆς ὕλης καὶ μᾶς ἀπεκάλυψε μίαν γωνίαν τοῦ οὐρανοῦ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς μεγαλοφυΐας.

Ὁ Σοφοκλῆς ὁ γλυκύτερος καὶ τραγικώτατος τῶν ἀρχαίων τραγωδῶν μας ἀνεζωογονήθη καὶ ἀνέζησεν ἐν τῷ ἔργῳ του, ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην διδασκαλίαν τοῦ μεγάλου τέκνου τῆς Δύσεως. Ὁ Ἀπόλλων καὶ οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου θὰ ἀνεσκίρτησαν ὑπὸ τὰς μαρμαρίνους προτομάς τῶν εἰς τὰς σπαρτακτικὰς κραυγὰς τοῦ ἀναζητήσαντος μετὰ πάροδον δισχίλιων περίπου ἐτῶν τυράννου τῶν Θηβῶν, τοῦ θύματος τούτου τῆς Εἰμαρμένης, τοῦ ἐκπροσωποῦντος ἐν τῇ τραγικῇ ἱστορίᾳ τοῦ βίου του τὴν ἀμείλικτον μοῖραν, τὴν διέπυταν τὸν βίον τῶν θνητῶν.

Ἀδιάφορον ἂν ἡ γλῶσσα εἰς τὴν ἠρμηνεύθη τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου τραγωδοῦ ἦτο ξένη καὶ χυδαία ἴσως διὰ τὴν ἀρμονίαν καὶ τὴν μουσικὴν λεπτότητα τῆς ἀρχαίας γλώσσης. Ἀδιάφορον ἂν τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς, ἀντὶ τοῦ λαμπροῦ ἡλίου, ἐφώτιζε τὴν σκηνὴν καὶ τὰ πρόσωπα τῶν ἠθοποιῶν. Ἀδιάφορον ἂν ἔλειπαν αἱ προσώπιδες καὶ τὰ ἄσημα τῶν χοροῦ ἀπηγγέλλοντο μᾶλλον ἢ ἐψάλλοντο. Καὶ ἀδιάφορον ἀκόμη ἂν τὰ μαρμαρίνα ἐδώλια ἀντικαθίσταντο ὑπὸ τῶν βελουδίνων καθισμάτων τῆς νέας διακοσμητικῆς τῶν θεάτρων. Μέσα εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ ξενόγλωσσον καὶ ξενότροπον θέατρον περιέπτατο ἡ πνοὴ καὶ ἡ ζωὴ τῆς τέχνης ὑπὸ τὴν ὑψηλοτέραν καὶ ἐντελεστέραν αὐτῆς ἔκφασιν. Μέσα εἰς αὐτὸ ἐπλαναζομένη ἢ ἀληθινῆ ζωὴ καὶ ἡ ἀληθινὴ ψυχὴ τοῦ Οἰδίποδος ζωντανὴ καὶ πάλλουσα, παθιασμένη καὶ ἐκρηγνυμένη εἰς χεῖμαρρον οὐδύνης καὶ ἀπογνώσεως. Μέσα εἰς αὐτὸ ἐξεχύνετο ἡ σπαρτακτικὴ κραυγὴ τῶν προαιωνίων θυμάτων τῆς μοίρας, διὰ τὰ ὅποια τὸ βιβλίον τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς χαρᾶς ἐμεινεν ἀμειλίκτως καὶ πάντοτε κλειστόν. Μέσα εἰς αὐτὸ ἔρρεεν ἡ καλλιτεχνικὴ τελειότης τοῦ ἀθανάτου καλλήμου τοῦ Σοφοκλέους, ὅστις κί-

νεὶ τὸν οἶκτον καὶ τὸν ἔλεον τῶν θεατῶν του ὑπὲρ τῶν ἠρώων του, χωρὶς νὰ παρουσιάζῃ τὸ κακὸν ὑπὸ τὴν εἰδεχθῆ αὐτοῦ μορφήν, εἰς τὴν ἐντροπῆ ἡ τέχνη σήμερον.

Δυστυχῶς μόνον τὸ πρῶτον μέρος τῆς θαυμασταίας τριλογίας τοῦ Σοφοκλέους ἐξετέλεσεν ὁ μέγας καλλιτέχνης. Ἡμεῖς ἠλπίζομεν καὶ τὴν συνέχειαν τοῦλάχιστον αὐτοῦ, τὸν «Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῶν», τὴν συμπλήρωσιν, οὕτως εἰπεῖν, τῆς πρώτης τραγωδίας, καθ' ἣν ἡ Ἀντιγόνη, ἡ ἀφωσιωμένη θυγάτηρ, ἀφιερωτὴ τὴν νεότητά καὶ τὴν ζωὴν τῆς εἰς τὸ νὰ στηρίξῃ τὰ κλονούμενα βήματα τοῦ τυφλοῦ πατρὸς τῆς καὶ διὰ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν νὰ τοῦ ἀποδίδῃ τὴν ὄρασιν.

Μόνον μετὰ δύο ἔτη μᾶς ὑπεσχέθη ὁ Mounet-Sully τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν ἀπόλαυσιν. Τότε θὰ προσπαθήσῃ νὰ πείσῃ ὅλους τοὺς διασημοὺς καλλιτέχνης τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου νὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν πόλιν μας, καὶ θὰ ὑποδοθῇ τὸν Οἰδίποδα εἰς αὐτὸ τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου.

Ὁ Mounet-Sully

Ὁθέλλος, Σιδ, Ἀμλέτος.

Δύο ἀκόμη καλλιτεχνικὰς μεγαλοφυΐας, τὸν Σαίξπηρ καὶ τὸν Corneille ἠρμηνεύσεν ὁ ἐπιφανὴς τραγωδός, διὰ τοῦ Ὁθέλλου καὶ Ἀμλέτου τὸν πρῶτον, διὰ τοῦ Σιδ τὸν δεύτερον. Τὸ βίαιον πάθος τοῦ μαύρου, ἀλλὰ καὶ τὸν περιπαθῆ αὐτοῦ ἔρωτα, οὐδεὶς ἄλλος θὰ ἠδύνατο νὰ ἐρμηνεύσῃ μὲ τὴν δυνάμιν. Ἀλλὰ καὶ τὸν σκοτεινὸν καὶ μελαγχολικὸν καὶ θηλυπρεπῆ χαρακτήρα τοῦ Δανοῦ πρίγκηπος, τοῦ φιλοσόφου καὶ παράφρονος ἐνταύτῳ, ποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποδώσῃ μὲ τὴν τὴν μελαγχολίαν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν τελειότητα ἐνταύτῳ; Ὁ Ἀμλέτος εἶναι ὁ μέγας ρόλος τοῦ Μουνέ-Σουλλύ. Εἶναι τὸ ἐντελεστερον δημιούργημά του, εἶναι ἕν ἀριστοῦργημα ψυχολογικῆς ἀναλύσεως, ἐφάμιλλον καὶ ἀντάξιον τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Σαίξπηρ.

Ὁ Σιδ τοῦ Corneille εἰς ὄλην αὐτὴν τὴν τρικυμίαν τῶν παθῶν καὶ τὴν μοιραίαν τραγικὴν ἐξέλιξιν τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων εἶναι μίαν σελὶν γλυκεῖα, καλλιτεχνικὴ, μίαν ἐπιφάνεια λίμνης ἠρέμου, τὴν ὁποίαν φωτίζει ὁ ἥλιος μεγάλης τέχνης, ἀλλὰ εἰς τὰ βέθη τῆς ὁποίας διεξάγεται ἀγὼν ζωῆς καὶ θανάτου. Ὁ Corneille ὁ πρῶτον φορὰν ἐμφανιζόμενος ἀπὸ τῆς σκηνῆς πρὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ τύχῃ διερμηνέα ἐντελέτερον καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἡ πολὺ ἀγαπητὸς, διδασκόμενος ἀπὸ τοιοῦτον διδάσκαλον. Ὁ ὠραῖος ἱππότης Σιδ μᾶς ἐξεκούρασε ἀπὸ τὸν βίαιον Ὁθέλλον, ἀπὸ τὸν αἰμίσταγῃ Οἰδίποδα, ἀπὸ τὸν παράφρονον Ἀμλέτον. Μᾶς ἔδωκε τὴν ὠραιότεραν εἰκόνα καὶ τὴν ἐντελεστέραν ἰδέαν τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐν μειδίαμα γυναικὸς ὠδήγει εἰς τὸν θάνατον καὶ μίαν ἐπιθυμίαν τῆς, ἔστω ἡ σκληροτέρα καὶ ἡ μᾶλλον ἄδικος, ἦτο νόμος, τὸ ὅποσον δὲν παρέβαινε τις χωρὶς νὰ ἀτιμασθῇ. Ὁ Σιδ, ὁ θριαμβεύσας εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ὁ νικητὴς βασιλέων καὶ λαῶν, θεωρεῖ ὑπερτάτην δόξαν καὶ τιμὴν του νὰ ἀποθάνῃ, ἰκανοποιῶν τὴν ἀπαίτησιν τῆς μνηστῆς ἐκείνης, ἣν ἠγάπα ὑπὲρ πᾶν ἄλλο εἰς τὸν κόσμον. Ὁ Μουνέ-Σουλλύ ὡς ἱππότης θὰ ἔκαμε τὸν αἰῶνά μας τῆς μεγάλης προόδου νὰ ζηλευσῇ τὸν μεσαιῶνα καὶ τὰς γυναῖκας τῶν σημερινῶν χρόνων νὰ φθονήσουσιν τὰς γυναῖκας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἡ ΝΕΑ ΓΥΝΗ

Α'.

Πολὺ ἐδίστασα νὰ γράψω ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, καὶ νὰ πραγματευθῶ ζήτημα, εἰς τὸ ὅποσον ἤθελα νὰ ὀρίσω τὴν τύχην καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς Εὐκας τοῦ μέλλοντος. Εἶναι συνήθως τὸσον ἀποκαρδιωτικαὶ αἱ σκέψεις καὶ αἱ πεποιθήσεις τῶν ἀνδρῶν διὰ τὰς γυναῖκας. Τὰς κρίνομεν συνήθως ὑπὸ ἄποψιν συμφέρουσαν εἰς ἡμᾶς, δι' ἡμᾶς, κατὰ τὰς ὁρέξεις μας. Ποτὲ κατὰ τὸν ἄνδρα ἡ γυνὴ δὲν ἀποτελεῖ ἰδίαν προσωπικότητα. Εἶναι πάντοτε ὄχι ἡ γυνή, ἀλλ' ἡ ἰδική του γυνή. Πῶς νὰ μὴ μειδιάσῃ τις διὰ τὸν ἀφελῆ ἀνδρικὸν αὐτὸν ἐγωϊσμόν, ὁ ὁποῖος μὲ μικρὰς διαφορὰς τάσσει τὴν γυναῖκα εἰς τὸν ρόλον τοῦ κυνός, τοῦ φύλακος τοῦ οἴκου, τὸν ὅποσον τρέφει, θωπεύει, καὶ ὅστις ὀφείλει νὰ τὸν ἀκολουθῇ.

Ναί, ἤθελα νὰ εἶπω ὅτι ἡ γυνὴ δὲν πρέπει πλέον νὰ στρέφεται περὶ τὸν ἄνδρα, ὡς ἡ ὠχρὰ καὶ ψυχρὰ σελήνη περὶ τὴν γῆν, ἀλλὰ νὰ γίνῃ ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς τύχης τῆς ἄστρον ἐλεύθερον. Ὁ ἀνδροκεντριμὸς — ὁ ἀνὴρ κέντρον τοῦ κόσμου — εἶναι πλάνη τοῦ μεσαιῶνος, τὴν ὁποίαν αἱ νεώτεροι ἀνακαλύψαι ἀπόθησαν μέχρι τῆς ψυχολογίας καὶ ἣν κατὰ τὴν ἀνατολήν τοῦ XX αἰῶνος πρέπει νὰ ἀποθήσῃ τις ἐπι ἀπωτέρω. Ἐνθυμεῖσθε τὴν φωνὴν τοῦ Γαλιλαίου, ὅταν διετείνετο ὅτι ἡ γῆ δὲν ἦτο ἀκίνητος καὶ ὅτι ὁ ἥλιος δὲν ἐστρέφετο περὶ αὐτήν; Τὴν φωνὴν αὐτὴν πρέπει νὰ τὴν ἐπαναλάβωμεν κατὰ τῆς ματαιῆς προλήψεως τοῦ ἀνδρός. Ὅχι, δὲν εἴμεθα ἀκίνητοι, ἡ γυνὴ δὲν εἶναι ταπεινὸς δορυφόρος, περιστρεφόμενος περὶ τὴν σοβαρὰν προσωπικότητά μας. Ἡ γυνὴ εἶναι ἄστρον καὶ αὐτὴ αὐτόφωτον, ἄστρον ὑφιστάμενον μόνον ἐκευσίας ἔλξης. Ὁ ἀνὴρ δὲν εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ βίου τῆς, δὲν εἶναι ἡ κινητήριος δύναμις τῆς, ἡ τύχη τῆς, τὸ φῶς τῆς. Ἡ γυνὴ ἔχει ἰδίαν ἀξίαν, ἰδίαν ὄντοτητα ὡς ἀνθρώπινον πλάσμα.

Ἰλέπω ἀπὸ τοῦδε τὰ σκωπτικὰ μειδιάματα, καὶ ἀκούω τὰς συνήθεις καὶ καθιερωμένας πλέον λέξεις, αἰτινες ρέουσιν ὡς ποταμὸς κοινοτοπίας καὶ ματαιότητος ἀπὸ τὰ φιλοδοξὰ χεῖλη τοῦ ἀνδρός: «Ἄλλ' ἡ γυνὴ ἔχει ἀνάγκην προστασίας, εἶναι γοητευτικὸν καὶ εὐθραυστον παιδίον, ἀναφανοῦσιν οἱ μὲν εἶναι ἡ μήτηρ τῆς γλυκεῖας ἀμαρτίας, ἡ χορὰ τῶν νεύρων μας, ἡ ἰδὸν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός μας, ἄνθος, τὸ ὅποσον περιπατεῖ, ἄθρυμα ὄλων τῶν αἰώνων». Αἱ λέξεις αὗται δὲν εἶναι ἴσως ὀλιγώτερον ἀφόρητοι ὅσον οἱ στερεότυποι ἀροισμοὶ τῶν αὐστηρῶν, αἰτινες μοὶ ἀπαντοῦν: «Ἡ γυνὴ εἶναι ἡ θεότης τοῦ οἴκου, ὁ ἄγγελος, ἡ αἰωνία μήτηρ. Ἐχει πλασθῆ διὰ νὰ φυλάττῃ τὸν οἶκον, καὶ νὰ τρέφῃ τὰ τέκνα μας. Ἐκτὸς τοῦ οἴκου κλονίζεται».

Ὡ Εὐκ! τῆς ὁποίας αἱ ἀλύσεις εὐωδιάζουν μὲ εἰδωλολατρικὰ ἀρώματα, ἀσκησε τὰς δουλικὰς χεῖράς σου μόνον εἰς δουρικὰ ἔργα καὶ θυσίας τὸ σῶμά σου εἰς τὴν φυλὴν ὡς αἰμοσταγὸς θυσιαστήριον. Μείνε μόνον τὸ μέγα ἐργαστάσιον τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ ἀσυνείδητος τροχός, ὁ τρίβων τὰ σπέρματα διὰ τὸν μέλλοντα ἄρτον τοῦ εἴδους: ἔσο τυφλὴ μηχανή, ἀφ' ἧς πᾶσα βουλῆσις καὶ πᾶς νοῦς ἐλλείπει, καὶ ἔχε ὡς ἀμοιβήν, τὸ ἰδιοτελεὲς σέβας, τὸ ὅποσον ὁ μηχανουργός ἔχει διὰ τὰ ἔμβολα, τοὺς ἰμάντας, τοὺς τροχοὺς τῶν

μηχανῶν του, ἡ διὰ τὸν οἶκτον καὶ τὴν συμπάθειαν, ἣν ὁ σιδηουργός αἰσθάνεται ἴσως διὰ τὸν κατὰκοπον ἄκμονά του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀκούραστον πίπτει πάντοτε τὸ σφυρίον του.

Ναί: τὰς εἶπε τὰς δύο βραχεῖας λέξεις, εἰς ἃς συνοψίζεται ὅλη ἡ ἀνδρική σκέψις κατὰ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων ὁ Proudhon ἐκεῖνος, ὁ ἐπιτάσσων εἰς τὴν γυναῖκα νὰ μείνῃ «ἡ ἑταῖρα, ἡ οἰκοδέσποινα» ὄργανον ἡδονῆς ἢ ὄργανον ἀνάγκης, τίποτε περισσώτερον. Καὶ ὅσαι ἐδοκίμασαν νὰ ὑπεκφύγωσι τὸν τύπον τοῦτον, συνετρίβησαν ὄχι μόνον ἀπὸ τὸν συνασπισμὸν τῆς ἀνδρικής θελήσεως, ἀλλ' ἀπὸ τὴν εὐπειθῆ φάλαγγα τῶν ἄλλων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπτοήθησαν διὰ τὴν ἀποστασίαν τούτων, τὴν ἀποτελοῦσαν παράδειγμα καὶ μομφὴν δι' αὐτάς. Ὁ Proudhon δὲν ἦτο ἡ συνείδησις καθαρὰ καὶ ἐπιβεβαίωσις τῆς κοινῆς γνώμης, τῆς τὸσον βαθέως ἐρριζωμένης εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ὥστε νὰ φαίνεταί καὶ διὰ τοὺς ἀνδρας καὶ διὰ τὰς γυναῖκας νόμος φυσικὸς καὶ ὄχι ἐπαίσχυντος παραβίασις, τερατώδης ἄδικία.

Λοιπόν, πρέπει νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὸν Proudhon. Ἐταῖρα, ἐὰν θέλῃ, οἰκοδέσποινα ἐὰν θέλῃ καὶ ἄλλο τι, ἐὰν θέλῃ—μεταξὺ τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ τῆς ἑταίρας ὑπάρχει τὸσον διάστημα, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν πραγμάτων.—Ἄλλ' ἀνθρώπινον ὂν ὅσον καὶ αὐτὸς ὁ ἀνὴρ, μὲ νοῦν καὶ σῶμα ἐλεύθερον καὶ μὲ ἰδίαν ἀποστολήν.

Μίαν μεγάλην λέξιν ἔγραψε καὶ εἶπεν ἡ κ. Hilda Sachs, δικηπρῆψ ἡσπὴ καὶ μεγάλη μήτηρ ἐν ταύτῳ. «Ἀφ' οὗτοῦ ἦλθα εἰς τὴν Γαλλίαν, λέγει, ἀκούω πάντοτε τὰς γυναῖκας νὰ καυχῶνται, διότι εἶναι μητέρες καὶ νὰ κουράζουσιν τὸν κόσμον μὲ τὰ ἐγκώμια τῶν τέκνων τῶν. Καὶ ἐγὼ ἔχω παιδιὰ, ἀλλὰ δὲν μεγαλαυχῶ δι' αὐτὰ, ἀφοῦ καὶ τὰ ἄλογα ζῶα ἐκτελοῦν ὡς ἡμᾶς καθήκοντα μητρότητος. Εἶναι τὸσον φυσικὴ ἡ καταστάσις αὐτή, ὥστε νὰ μὴ εἶναι ποσῶς κολακευτικὴ».

Δὲν λέγω ὅτι ἡ Παναγία μὲ τὸν μικρὸν τῆς ἀνὰ χεῖρας δὲν ἔχει γόητρον. Ἄλλ' ἐκεῖνο εἶναι Θεὸς καὶ τὰ περισσώτερα παιδιὰ μορφωνόμενα ὑπὸ ἀτελῶν μητέρων γίνονται ἀντίθεοι. Δι' αὐτὸ θαυμάζω πολὺ ἐγὼ τὸ ἀγαλμα τῆς Παλλάδος καὶ τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου, ἂν καὶ δὲν ἔχουν παιδιὰ εἰς τὴν ἀγκάλην. Ἡ τελευταία μάλιστα δὲν ἔχει οὔτε χεῖρας καὶ ὅμως εἶναι ἀξιολάτρευτος. Πρὶν ἢ ἡ γυνὴ προσλάβῃ ἀξίαν διὰ τῶν τέκνων τῆς, ἔχει ἰδίαν ἀξίαν. Ἡ φράσις αὐτὴ διατυπώνει μίαν μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν ἰδέαν: Ἡ γυνὴ πρὶν νὰ γείνη σύζυγος, ἐρωμένη καὶ μήτηρ, εἶναι γυνή. Εἶναι ἐλευθέρη, ὅπως τὴν ἔκαμεν ἡ φύσις καὶ ὄχι ὡς ὁ ἀνὴρ τὴν θέλει νὰ εἶναι.

(Κατὰ τὸν Jules Bois)

Ἐλένη Γεωργιάδου

Ἡ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Τὴν ἐπαύριον ἡ κ. Μειδιώφ ἐξῆλθεν, εὐθύς ὡς ἀνεχώρησεν ὁ σύζυγός τῆς, καὶ διηυθύνθη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νέας χήρας. Ἀπερροφημένη ἀπὸ τὰ σχέδιά τῆς καὶ μονολογούσα χαμηλοφῶνως καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ δρόμου δὲν ἠνύνησε πῶς εἶχε φθάσει πρὸ τῆς θύρας τὸσον γρήγορα. Πρὶν νὰ κτυπήσῃ ἐν τούτοις ἠθάνθη ἕνα ἀκατανόητον φόβον καὶ ἕνα ἀνεξήγητον δισταγμὸν νὰ κυριεύῃ τὴν

ψυχὴν της. Τί ἐπάθαινε λοιπόν! Ἡ καρδιά της ἐκτυποῦσε, τὰ μάτια της ἐθάμβωναν, τὰ πόδια της ἐκλονίζοντο· τὸ χέρι της εἶχε μείνει ὑψωμένον μέχρι τοῦ ηλεκτρικοῦ κομβίου, ὡς νὰ εἶχεν ἀπολιθωθῆ. Εἰς τὴν φωνὴν τῆς ψυχικῆς της προαισθήσεως προσετίθετο τώρα μία ἄλλη φωνή, ζωντανή αὐτή, μία φωνὴ γνωστή, ἡ ὁποία ἐγένετο γλυκεῖα καὶ τρυφερὰ καὶ ἐχρωματίζετο ὡς θαυμασία μουσικὴ κλίμαξ. Εἶχεν ὑποστῆ καὶ αὐτὴ ἄλλοτε πρὸ πολλῶν τῶν χρόνων τὴν γοητεῖαν τῆς φωνῆς αὐτῆς, καὶ εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν ψυχὴν της ἀναλυομένην εἰς τὸ θάλασπον τῶν φλογῶν, τὰς ὁποίας ἐφαντάζετο νὰ ἐκπέμπωνται ἀπὸ δύο ὀφθαλμοῦς πυρίνους, ἄλλοτε, φεῦ! τὸσον ἀγαπητούς. Ὅ, τι νῦνχο τοῦ προηγουμένην ἐσπέρα, εἶχε λοιπόν πραγματοποιηθῆ. Ὁ ἄνδρας της ἠγάπα, ἦτο τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα. Ὅπισθεν τῆς θύρας ἐκείνης, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν μὲ ὀλίγας λέξεις κοινὰς, συνήθεις, τυπικὰς ἢ φωνὴν του. Ἐλεγεν ὄλον του τὸ πάθος καὶ ὄλην του τὴν μεγάλην ἀγάπην πρὸς γυναῖκα ξένην, πρὸς γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχεν ὑπὲρ ἑαυτῆς τὴν νεότητά καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

Ἡ συγκίνησις τὴν ἐπνίγειν. Αἱ στιγμαὶ τὰς ὁποίας διήλθε ὄπισθεν τῆς θύρας ἐκείνης ἦσαν στιγμαὶ ὑπεράτης ἀγωνίας. Τοῦτο δὲν τὸ εἶχε προῖδει αὐτὴ ἢ τὸσον προβλεπτική. Ὅτι ὁ ἀνυπόμονος ἐραστὴς θὰ διήρχετο πρῶτα καὶ ἐσπέρας ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς φίλης του, ὅτι θὰ ἐπόθει νὰ τὴν βλέπῃ ὅσον τὸ δυνατόν συχνότερα καὶ νὰ ἀντλή ἀπὸ τὴν ἀγάπην της καὶ ἀπὸ τὴν νεότητά της εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν αὐτὴ δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ πλέον.

Ἡ πρώτη της ἀπόφασις μετὰ τὴν μεγάλην καὶ ὀδυνηρὰν ἐκείνην κατάπληξιν ἦτο νὰ εἰσελθῆ, νὰ συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ τοὺς δύο ἐραστὰς, νὰ κάμῃ μίαν τρομερὰν σκηνὴν εἰς τὸν ἄνδρα της, νὰ τοῦ εἰπῆ κατὰ πρόσωπον τὴν προδοσίαν καὶ τὴν ἀτιμίαν του καὶ ἐπειτα ἀφοῦ ὑβρίσῃ τὴν νέαν χήραν, ἀφοῦ χορτάσῃ τὴν γλώσσάν της καὶ τὸν πόνον της μὲ κακὰς λέξεις, νὰ φύγῃ.

Τὸ χέρι της ἐπίεσεν ἤδη ὀλίγον τὸ κομβίον καὶ ἀσθενῶς, ὡς στεναγμὸς πονοῦντος, ἀπήχησεν ὁ κῶδων. Ἄλλ' εὐθὺς φοβισμένη, ταραγμένη διὰ τὴν ἀπόφασίν της, τρέμουσα διὰ σκηνὴν, ἣν θὰ προεκάλει καὶ διὰ τὰς συνεπειὰς της, αἰσθανομένη ὅτι αἱ δυνάμεις της θὰ τὴν ἐγκατέλειπαν, ἐὰν εἰσῆρχετο, ὅτι θὰ συνέβαιναν ἴσως πράγματα ἀδιόρθωτα, ἀπέσυρε τὴν χεῖρά της, καὶ μετὰ σπουδῆς ἀπεμκρύνθη, τρέχουσα ὡς νὰ ἦτο αὐτὴ ἡ ἔνοχος, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μὴ ὁ σύζυγός της ἐξέλθῃ καὶ τὴν προσθῆσῃ.

Τώρα οὔτε ἐμονολόγει, οὔτε ἠδύνατο νὰ σκεφθῆ πλέον τίποτε. Ἠσθάγετο μόνον ἓνα ὀξὺν πόνον εἰς τὸ στήθος καὶ μίαν ἀδυναμίαν εἰς ὄλον της τὸ σῶμα, τὸ τὸσον ἄλλοτε εὐκίνητον. Προσπάθει νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἰδέας της, νὰ ἐνθυμηθῆ διατί εἶχεν ἐξέλθει, τί ἐσκέπτετο νὰ κάμῃ, τί θὰ ἔκαμνεν, ἀλλὰ τῆς ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἐβάδιζε μόνον, χωρὶς νὰ ἔχῃ συνείδησιν ποῦ ἐπήγαγε, ποίους δρόμους διήρχετο, ποίους συνήντα. Ἐπροχώρει πάντοτε, πρὸς τὰ ἔμπροσθ, ἕως ὅτου ἐπὶ γέλους ἠσθάνθη ἓνα μέγαλον κόπον νὰ κάμῃ τὰ γόνατά της. Ἦτο ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ πλέον, νὰ κάμῃ ἔτι καὶ ἐν βῆμα ἀκόμη.

Ὁ φόβος ὅτι θὰ ἐπιπτεν ἐκεῖ εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου,

ὅτι θὰ ἀπέθνησκεν ἴσως, τὴν ἔκαμε νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τὰ ἀριστερά, ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν. Μία ἄμαξα διήρχετο κατὰ καλὴν τὴν τύχην. Ἐκαμε νεύμα εἰς τὸν ἄμαξηλάτην νὰ πλησιάσῃ, ἐρρίφθη μέσα καὶ καταβαλοῦσα ὑπέρτατον κόπον, ἔδωκε τὴν διεύθυνσίν της. Δὲν ἤξευρε ποῦ εὕρισκετο, ἀλλ' οὔτε ἐὰν εἶχε περιπατήσῃ πολὺ. Ἐξήτασε διὰ τοῦ βλέμματός τὰ περίεξ, ἀλλὰ λησμονήσασα καὶ πάλιν τί ἤθελε νὰ μάθῃ, ἔρριψε τὴν κεφαλὴν της πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια της μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ ἄμαξα ἐσταμάτησε πρὸ τῆς οἰκίας της.

Ὁ ἄμαξηλάτης τὴν ἐβοήθησε νὰ κατέλθῃ. Ἡ κερὰ Ρήνην εὕρισκετο εἰς τὴν θύραν καὶ ἐφοβήθη διὰ τὴν ὠχρότητα τῆς κυρίας της. Πλήρωσε τὸν ἄμαξάν, εἶπεν ἡ κ. Μερμιδώφ. Καὶ τῆς ἔδωκε τὸ πορτοφόλι της. Ἐπειτα ἐπροχώρησε πρὸς τὸ πλατύσκαλον καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα.

Ἡ κερὰ Ρήνην ἐπλήρωσεν, ἔκλεισε τὴν ἐξώθυραν καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν κυρίαν της. — Τί ἐπάθετε, κοκκῶνα, γιατί εἰσθε ἔτσι χλωμῆ; νὰ σὰς φέρω ἄλλο νερό;

— Δὲν εἶναι τίποτε. Μία ζάλη μεθ' ἤλθε. Μὴν ἀνησυχῆσῃς τὰ κορίτσια, εἶπε μὲ φωνὴν, ἡ ὁποία μόλις ἤκούετο.

Ἡ κερὰ Ρήνην ἤρχισε νὰ τὴν ξεκουμβῶν, διότι πάντοτε ἐφοβεῖτο ὅτι ἡ κυρία της θὰ ἐπάθαινε ἀπὸ τὸ πολὺ σφίξιμο. «Αἱματώδης ἢ εὐλογημένη καὶ χονδρὴ. Ἐπειτα ἐσφίγγετο τὸσον, ἔλεγε πάντοτε ὁσάκις τὴν ἐβλεπε νὰ ἐξέρχεται. «Ὁ Θεὸς νὰ τὴν φυλάξῃ».

Ἀφοῦ τὴν ἐξεκούμβωσεν, ἔτρεξε καὶ τῆς ἔφερεν ἓνα ποτήρι νερό, τὸ ὁποῖον ἡ κ. Μερμιδώφ ἔπιεν ἀπλήστως. Τὸ κακὸν εἶχε παρέλθει. Ὅταν εὐρέθη εἰς τὸ σπῆτι της καὶ ἠσθάνθη ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ κυρία μέσα ἐκεῖ, ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ μητέρα, ὅτι εἶχε τὰ παιδιὰ της νὰ τὴν ἀγαποῦν, ὅτι ἡ ξένη ἐκείνη, ἡ τυχοδιώκτρια ἦτο μία παληογυναῖκα, ἡ ὁποία ἐπώλει τὴν νεότητά καὶ τὰ κάλλη της διὰ νὰ ζῆ, ὅτι ὁ ἄνδρας της θὰ τὴν ἐβαρύνετο γρήγορα, ὡς εἶχε βαρυνθῆ καὶ τὸσας ἄλλας, τότε ἀνέκτισε καὶ πάλιν τὸ θάρρος της καὶ ἠσθάνθη μίαν μεγάλην ἀνακούφισιν νὰ πλημμυρῇ τὰ στήθη της.

Ἐσθῆκῶθη, βοηθουμένη καὶ ἀπὸ τὴν κερὰ Ρήνην καὶ ἡσυχότερα τώρα ἀνῆλθε τὴν κλίμακα καὶ διηυθύνθη κατ' εὐθείαν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Ἡ μαμμὰ ἐγύρισεν; ἠκούσθη ἐρωτῶσα ἡ Ὀλγίνα, ἡ ὁποία κατέβαινε ἀπὸ τὸ ἄνω πάτωμα.

Τί ἦταν ἡ ἄμαξα ποῦ ἐσταμάτησε μπροστὰ ἄσπῃν πόρτα μας;

— Ἡ μαμμὰ σας εἶναι ὀλίγον ἀνήμπορη, εἶπεν ἡ κερὰ Ρήνη.

Ἡ Ὀλγίνα ἔτρεξεν ἀνήσυχος εἰς τὸ ὑποδωμάτιον τῆς μητέρας της. Τὴν εὗρεν ἐξηπλωμένην εἰς ἓνα ἀναπαυτικὸν καναπέ, ξεκουμβωμένην καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐκδυομένην. Τὰ ἄλλα κορίτσια ἔτρεξαν ἐπίσης πολὺ ἀνήσυχα. Εἶχαν ὄλαι ἀνέλθει εἰς τὸ δῶμα, διότι εἶχεν ἀκουσθῆ τὸ κανόνι, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὴν ἐναρξιν πυρκαϊῆς, ἡ ἀπαισία κραυγὴ γιαιγκὶν βάρ, χωρὶς ὅμως νὰ γνωρίζουν καὶ ποῦ ἦτο ἡ φωτιά. Ἐτρεξαν ὄλαι ἀνήσυχοι καὶ περιεκύκλωσαν τὴν μητέρα των. Ἡ Ὀλγίνα τὴν ἠρώτα τί τῆς εἶχε συμβῆ, τί ἤθιάνετο, διατί εἶχεν ἐξέλθει τὸσον πρῶτα. Ἡ Ἐμμα ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Καὶ μόνη ἡ Λέλα χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, ὠρὰ μόνον

ὀλίγον, ἤρχισεν νὰ ξεκουμβῶν τὰ ὑποδήματα καὶ νὰ τὴν ἐκδύῃ ἐντελῶς. Ἐπειτα ἔφερε τὴν φιάλην μὲ τὸ ροδόξειδον διὰ νὰ εἰσπνεύσῃ ἡ μητέρα της, τῆς ἐτοποθέτησε δύο προσκεφάλαια ὑπὸ τὴν κεφαλὴν καὶ ἔτρεξε νὰ ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον. Ἡ Ὀλγίνα ἐξηκολούθει νὰ ἐρωτᾷ καὶ ἡ Ἐμμα νὰ κλαίῃ. Εἶχε τὸσον συγκινηθῆ μὲ τὴν πυρκαϊάν, ἔλεγε καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ ποῦ ἦτο ἡ φωτιά, ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ Παγκάλτι.

Ἡ Λέλα παρεκάλεσε τὴν Ἐμμαν νὰ σιωπήσῃ καὶ διέταξε τὴν κερὰ Ρήνην νὰ ἐτοιμάσῃ μίαν λεμονάδα διὰ τὴν μητέρα της. — Μαμμὰ, θέλετε νὰ φωνάζωμεν τὸν ἱκτῶν, ἠρώτησε, σιγὰ, σιγὰ. Νὰ στείλωμε γιὰ τὸν πατέρα, προσέθηκεν ἡ Ὀλγίνα.

Ἡ κ. Μερμιδώφ ἐφρίκασε καὶ ἀπὸ ὠρὰ ἔγεινε τώρα κατακόκκινη. Δὲν ἔχω τίποτε, εἶπεν. Ἦτο μία ζάλη, ἡ ὁποία ἐπέρασεν.

— Τότε νὰ ἀφήσωμεν τὴν μαμμὰ νὰ ἡσυχάσῃ, εἶπεν ἡ Λέλα. Ἄν θέλετε θὰ μείνω ἐγὼ ἐδῶ μαζὶ σας χωρὶς νὰ σὰς ὀμιλήσω καθόλου. Ὅα κοιμηθῆτε καὶ ὅταν θὰ ἐξυπνήσητε, δὲν θὰ ἔχητε πλέον τίποτε.

Ἡ κ. Μερμιδώφ θὰ ἐπρότιμῃ ἴσως νὰ ἔμενεν ἡ Ὀλγίνα, ἀλλὰ πάλιν ἡ σκέψις ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ κρατηθῆ καὶ ὅτι τῆς ἐμπιστοσύνης της ὡς ἦτο ἡ Ὀλγίνα θὰ ἠνυχάζετο νὰ τῆς εἴπῃ τὰ διατρέξιντα, τὴν ἔκαμε νὰ δεχθῆ τὴν πρότασιν τῆς Λέλας. Ἄλλως τε ἡ Ὀλγίνα δὲν ἐφρίνετο διόλου διατεθειμένη νὰ μείνῃ. Ἦτο ἡ ὠρα δέκα καὶ θὰ ἐπερνοῦσεν ἴσως ὁ φίλος της! Ἐξῆλθε λοιπόν μὲ τὴν Ἐμμαν καὶ κατῆλθον μαζὶ εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ἐνῶ ἡ Λέλα ἔκλεισε τὰ στόρια καὶ ἀφῆκεν ἐν μικρὸν μόλις φῶς νὰ εἰσδύῃ εἰς τὸ δωμάτιον.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΤΟ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Γ.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν Φυλακῶν καὶ τῶν Σωφρονιστηρίων ἡ κ. Bogelot, διευθύντρια τοῦ Σωματείου τῶν ἀποφυλακισμένων τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, δίδει περίληψιν τοῦ ἔργου της θαυμασίαν καὶ ὄλων πρωτότυπον. Αἱ πρόοδοι τῆς χειρουργικῆς ἐπιστήμης, λέγει, ὀφείλονται εἰς τρεῖς μεγάλας ἀνακαλύψεις: τὴν ἀναισθησίαν, τὴν ἀντισηψίαν καὶ τὴν βακτηριδιολογίαν. Λοιπὸν ὁ φυσικὸς καὶ ὁ ἠθικὸς ἄνθρωπος ὑπόκεινται εἰς τὰς αὐτὰς παθήσεις. Ἴνα θεραπευθῆ ἡ ἐν τῇ φυλακῇ ἠθικῶς ἀσθενὴς ἀπαιτεῖται πρῶτον: νὰ ἀναισθηθῆ καὶ καταπραῦνῃ τις διὰ καλῶν λέξεων καὶ ὠφελίμων συμβουλῶν τοὺς πόνοους τῆς ψυχῆς, τοὺς ὁποίους αἰσθάνονται τὰ κατὰ τῆς κοινωνίας καὶ τῶν νόμων ἐπαναστατοῦντα δυστυχῆ αὐτὰ ὄντα. Δεύτερον: νὰ ἐξαγνισθῆ ἡ ἀτμόσφαιρα, εἰς ἣν ζῆ ἡ κατὰδικος διὰ τῆς ἀπομονώσεως ἀπὸ περιβάλλον κακὸν καὶ διεφθαρμένον. Καὶ τρίτον νὰ ἐφαρμοσθῆ ἐπ' αὐτῶν ἡ προβλεπτικὴ κατὰ τοῦ κακοῦ μέθοδος, δι' ἧς καὶ μόνης χάνεται ἡ ἕξις τῶν ἠθικῶν ἀνωμαλιῶν, ἡ κυφοροῦσα τὰ πλημμελήματα καὶ τὰ ἐγκλήματα. Τοῦτο ἀναλαμβάνει καὶ ἐπιτελεῖ τὸ σωματεῖον, τοῦ ὁποίου προύσταται ἡ κ. Bogelot

εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε πολυτίμους ἀρωγούς καὶ ἀντιληπτρίκας μεγάλας γυναικείας φουσιονωμίας, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀναφέρει ἡ ρήτωρ μετὰ πολλῆς συγκινήσεως.

Εἰς τὸ τμήμα τῶν γυναικείων ἐπαγγελμάτων ἡ κ. Creighton, πρόεδρος τοῦ τμήματος, ἀνομολογεῖ ὅτι εὐρὺ στάδιον ἐργασίας καὶ ἐπαγγελμάτων ἠνοιχθῆ ἤδη εἰς τὰς γυναῖκας, ἀλλ' ὅτι αἱ προλήψεις κρατοῦν ἀκόμη μακρὰν τῆς ἐργασίας μέγαν ἀριθμὸν γυναικῶν. Τὴν ἐπαγγελματικὴν μόρφωσιν θεωρεῖ πολὺτιμον παράγοντα εὐδαιμονίας καὶ διὰ τὰς συζύγους καὶ διὰ τὰς μητέρας ἐν τῇ διοικήσει τοῦ οἴκου των.

Ταύτην διαδέχεται εἰς τὸ βῆμα ἡ κ. Béllion, ἡ ὁποία δὲν ἀναγνωρίζει εἰς κανένα τὸ δικαίωμα τοῦ περιορισμοῦ τῶν ὠρῶν καὶ τοῦ εἶδους τῆς γυναικείας ἐργασίας, διατεινομένη ὅτι δὲν εἶναι οὔτε ἠθικόν, οὔτε φιλόνηρον νὰ προτιμᾶται ἢ πείνα τῆς κοπώσεως καὶ ὁ βόρβορος εἰς ἐν ῥίπτονται αἱ πεινώσαι, ἀπὸ τὸ ἐργαστάσιον εἰς τὸ ὁποῖον ἐξαντλεῖται ἴσως τὸ σῶμα, σώζεται ὅμως ἡ τιμὴ. Ἐπικαλεῖται, περαίνουσα, τὴν συνδρομὴν τῶν πλουσίων καὶ κεφαλαιούχων γυναικῶν πρὸς σύστασιν ἐργοστασίων, ἐν οἷς ἡ ἐργασία νὰ εἶναι τοιαύτη ὥστε νὰ χρησιμοποιῶνται μᾶλλον γυναῖκες. Ἡ φιλόνηρο-πικὴ τότε δρᾷσις τῶν γυναικῶν κατ' ἀνάγκην θὰ περιορίζετο, διότι μόνον διὰ τῆς ἐργασίας θὰ περιορισθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν δυστυχῶν, αἵτινες καταφεύγουν εἰς τὸ ἔλεος τῶν πλουσίων.

Ἡ κ. Fenwick Miller λέγει ὅτι εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἐὰν ὄλαι αἱ νεάνιδες ἐμάνθανον μίαν τέχνην ἢ ἐν ἐπάγγελμα. Ὁφείλον μάλιστα νὰ ἐξακολουθῶσι τελειοῦμαι ἐν αὐτῷ καὶ μετὰ τὸν γάμον διότι τὸ μέλλον δι' ὄλους καὶ δι' ὄλας εἶναι ἄγνωστον.

Τὸ κράτος δύναται νὰ ἐπεμβῆ εἰς τὴν διακανόνισιν τῆς ἐργασίας τῆς γυναικός; Ἡ κ. Sidney Webr τῆς ὁποίας ἡ γνώμη βαρύνει πολὺ ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀπαντᾷ καταφατικῶς. Νόμοι κανονίζοντες τὴν ἐργασίαν τῆς ἐργατίδος θὰ ἦταν περιττοί, ἐὰν οἱ ἐργοστασιάρχαι ἐφρόντιζον διὰ τοὺς ἐργάτας των ὅσον καὶ διὰ τὰς μηχανὰς των.

Τὴν γνώμην ταύτην συνεζήτησαν ἄλλαι ρήτορες, ἀποφανθεῖσαι ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας τῆς γυναικός ὡς καὶ τοῦ ἀνδρός, ἡ Ὀλλανδῆ δὲ κ. Drucker ἐξέφρασε τὴν ἐκπληξίν της, πῶς τὸ κράτος δὲν προστατεύει τὰς ἐν τῷ οἴκῳ των ἐργαζομένας καὶ κακομεταχειριζόμενας ἐνταυτῷ παρὰ τῶν ἀνδρῶν των γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι πολλάκις ἐργάζονται νυκθημερὸν διὰ νὰ ἐπαρκέσουν εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ τὴν περιποίησιν πολυμελοῦς οἰκογενείας.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς συζητήσεως ταύτης, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἀρκετὰ θορυβώδης, αἱ κυρίαι τοῦ τμήματος κατὰ προηγουμένην πρόσκλησιν τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Hancock μετέβησαν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Λέσχην τῶν Φιλελευθέρων, εἰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς αἰθούσας τῆς ὁποίας παρετέθη αὐταῖς τέτιον πλουσιώτατον καὶ ἀναψυκτικὰ διάφορα.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΑΣ ΜΑΣ
Κυρία Ἑλληνικὴ κάτοχος τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς γλώσσης, δὲ δύναται νὰ διδάξῃ καὶ εἰς μέγαν μαθητρίαν, ἀρίστη μουσικὴ, πτυχιούχος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς, ζῆτεῖ θέσιν εἰς τὸ ἐξωτερικόν.
Εἰς τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας γνώσεις τῆς ἐν λόγῳ κυρίας προστίθεται καὶ ἀνατροφή τελεία, καὶ ἀρχαὶ ἱντελῶς Ἑλληνικαὶ κληρονομηθεῖσα ἀπὸ ἓνα τῶν ἐπιφανεστέρων οἴκων τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Τὴν ἐν λόγῳ κυρίαν συνιστᾷ ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» θερμότηα καὶ ἐπὶ ἰδίᾳ εὐθύνη. Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

ΕΞ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΗΣ «ΜΑΡΜΑΡΓΑΙ»

ΕΠΙΟΡΚΙΑ

Ἡ Φρόσω ἡ μελαγχροινή,
 Τῆς γειτονίας τῆς τῶ καμάρι,
 Ποῦ μοιάζει μὲ χλωμὸ ἀνθό,
 Καὶ μὲ ἀλόδοσο κλωνάρι.
 Ἐίχε στὸ ἄημο δροσιθῆ
 Αἰώνια πλοῖα καὶ λατζελα.
 Καὶ μ' ἄλλον τῶρα στέκει γειό,
 Νυσοῦλα μέσ' εἰς τὴν ἐκκλησία.
 Ὄντε μὴ σπῖθα ἀπ' τὴν παλιὰ,
 Τῆ γλόγα μέσα τῆς δὲ μύει
 Κ' ὅμως ἡ ὄψι τῆς γιὰτι,
 Νῆνε θολή, συγγεγισμένη ;
 Τοῦ κριματὸς τῆς ἡ γωνή
 Κάποιο κακὸ τῆς προμυνάει
 Κ' ἔμπρός εἰς τὰ μάτια τῆς ἀγνή,
 Τοῦ ἄημο ἡ μωρὴ πετάει.
 Νοιώθει εἰς τὰ πόδια τῆς τῆ γῆ,
 Νὰ τρεμουλιάζῃ, νὰ χορεύῃ
 Καὶ τῆ λευκὴ τὴν ἐκκλησιά,
 Ἀπ' τὰ θεμέλια νὰ σαλεύῃ.
 Τὴν ὥρα π' ἀρχίσει ὁ παππᾶς
 Νὰ λέγῃ τῆς εὐχῆς τοῦ γάμου
 Χλωμάτ' ἡ κόρη σὰν κερί
 Καὶ πῆγαι πεθαμένη γάμου.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

Ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ Γαβριὴλ ἀγαπᾷ πολὺ τὸ χορᾶ : Εἶνε στὸ κρασποουλεῖό. Ἡ μητέρα του ἀγαπᾷ τὸ χορὸ : Εἶνε στὸ πανηγύρι. Καθὼς πάντα καὶ τὴν βραδεία αὐτὴ τὸ μαρὸ ἔμεινε μονάχο καὶ κλαίει, μέσα στὴ σκοτεινὴ κάμαρα.
 Ἡ Alette ἡ μικρὴ γειτόνοπούλα περνοῦσε κ' ἐκείνη στολισμένη γιὰ νὰ πᾶη στὴν γιορτὴ καὶ ἔκουσε τὰ κλάματα τοῦ παιδιοῦ. Ἐμπῆκε μέσα στὸ ἔρημο σπίτι καὶ τῶρα κάθεται κοντὰ στὴν κούνια τοῦ μικροῦ Γαβριὴλ καὶ τὸν νανουρίζει γλυκὰ γλυκὰ.
 «Κοιμήσου γλήγωρα, καρδοῦλα μου, μὲ τὸ τραγοῦδι τῆς ἀδελφοῦλας σου, κοιμήσου, γλήγωρα παιδάκι μου, μὲ τὸ τραγοῦδι τῆς μικρῆς μαννούλας σου».
 Ποῖός ξέρει πόση ὥρα τῶρα ἡ καλὴ μικρὴ Alette νανουρίζει καὶ κουνεῖ τὸ μικρὸ Γαβριὴλ; Δὲν ἔχουνε ρολόϊ στὸ μικρὸ φτωχικὸ σπίτι, μὰ ἀπὸ τὴν μισσανοιχτὴ πόρτα ὁ δρόμος καὶ ἡ ἐξοχὴ φαίνονται κατὰμάρα.
 Μέσα στὴν ἡσυχία τῆς σκοτεινῆς νυχτῆς ἀκούγεται τὸ ποδοβολητὸ ἀλόγου ποῦ λίγο λίγο πλησιάζει καὶ ἀπότομα σταματᾷ ἔμπρός στὴν μισσανοιχτὴ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἕνας ἄνθρωπος σκεπασμένος μὲ μιὰ μεγάλη παλιὰ πελερίνα καὶ μὲ τὸ καπέλλο κατεβασμένο στὰ μάτια του μπαίνει μέσα καὶ μὲ σοβαρὴ φωνὴ τοῦ τινάζει κάποιον συγγινῆσι λέει :

Κοιμάται ἡ μελαγχροινή,
 Σ' ἄσπρο κρεβάτι ξαπλωμένη
 Μὲ τὴ νυφικία φορεσιά,
 Μ' ἀνθος δροσάτους στολισμένη.
 Κ' ὁ ξανθὸς Δῆμος ἀγρυπνᾷ
 Σιμὰ εἰς τὴ Φρόσω του καὶ πάλι
 Καὶ λόγι' ἀγάπης τῆς λαλεῖ
 Καὶ τῆς χαϊδεύει τὸ κεφάλι.

Τοῦ κάκου ! ἄφωνα, τυφλή,
 Μέν' ἡ παρθένα στὰ φιλιὰ του,
 Ἄλλος γαμπρὸς τῆς κρατεῖ
 Στὴν χρυσάλλη ἀγκαλιά του
 Γαμπρὸς ἀμύλητος σκληρὸς,
 Ποῦ ἡ προή ε' ἀνθος μαραινεῖ
 Π' ἀγίνει δάκρυα καὶ καῦμοις
 Ἀπὸ τὰ σπῖτια ποῦ διαβαίνει.

Ἀθήνησι 5 Σεπτεμβρίου 1899.

Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΘ' ΟΔΟΝ

Εἰς τὸν δρόμον ὁμιλεῖ τις ὀλίγον καὶ ὁμιλεῖ πάντοτε χαμηλοφώνως. Αἱ θυροβουνοὶ ἐκτός καὶ ἐντός τοῦ οἴκου εἶνε ἀναντιρρήτως μετριωτάτης ἀνατροφῆς.
 Κυρία ἡ κόρη καθὼς πρέπει ἀποφεύγει μὲ κάθε τρόπον ἀπὸ τοῦ νὰ ἐλκῆ τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου, ὅχι μόνον διὰ τῆς ὀμιλίας τῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐνδυμασίας τῆς ἀκόμη.
 Ἀποφεύγει τὰ ἀνοικτὰ καὶ ζωηρὰ χρώματα ὡς καὶ πᾶν ἐν γένει ἰδιότροπον ἐνδυμα, πῖλον ἢ ἐξάρτημα, δυνάμενον νὰ

— Ἀκουσὰ ποῦ κάποιος τραγουδοῦσε ἐδῶ καὶ ἦρθα . . . γιατί τὸ φανάρι τοῦ μικροῦ ἀμαξιοῦ μου ἔσβυσε καὶ φοβοῦμαι μήπως ἔχω φιλονεικίει μὲ τοὺς χωροφύλακας, ἂν τύχη καὶ τοὺς ἀπαντήσω. Μπορεῖς νὰ μοῦ δώσης ἕνα σπῖρτο, μικρά μου τραγουδίστρα ;
 — Δὲν εἶμαι στὸ σπῖτι μου, τοῦ ἀπήντησεν ἡ μικρὴ Alette μὲ φωνὴ περισσότερο συγχινημένη ἀπὸ τὴν φωνὴ τοῦ ξένου. Δὲν εἶμαι παρὰ ἡ φιλενάδα τοῦ μικροῦ Γαβριὴλ, μὰ ἔρχουαι συγνὰ καὶ σιγυρίζω τὸ σπῖτι τῶν γειτόνων μου. Νομίζω πῶς θὰ βρῆτε σπῖρτα κοντὰ στὸ παράθυρο.
 Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν πελερίνα πλησιάζει στὸ παράθυρο καὶ ἐνῶ ψάχνει νὰ βρῆ τὰ σπῖρτα, λέει.
 — Πόσο φροντίζεις γιὰ τὰ μικρὰ, μικρὴ γειτόνισσα, καὶ πόσο τὰ τραγοῦδάκια αὐτὰ εἶνε ὠμορφα σὰν τὰ λῆς σὺ μὲ τὴν τόσο γλυκερὰ φωνὴ σου !
 Ἡ Alette τοῦ ἀπαντᾷ.
 — Εἶνε γιατί ἀγαπῶ πολὺ τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ τὰ τραγοῦδια.
 — Καὶ ὅμως ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ἡλικίας σου εἶνε στὸ χορὸ ἀπόψε.
 — Δὲν ἔχω τὴν ὄψι αὐθάδικη καὶ δὲν εἶμαι φλύαρη ; τὰ δύο ποῦ ἀρῶσουν στοὺς νέους. Ποτὲ δὲν μὲ προσκαλοῦνε στὸ χορὸ καὶ στενοχωρηγίμια νὰ μένω ἔτσι καταμόναχη ; γιὰ αὐτὸ ἔμεινα ἐδῶ χωρὶς νὰ λυπηθῶ γιὰ τὸ πανηγύρι.
 — Ἄν εἶχες παιδιὰ, μικρὴ γειτόνισσα, δὲν θὰ εἶχες βέβαια καμμιὰ δυσκολία γιὰ νὰ τὰ ἀναθρέψης καὶ νὰ τὰ κρατῆς φρόνιμα.
 — Ἄ ! κύριε, ὁ καιρὸς αὐτὸς δὲν ἦρθεν ἀκόμη καὶ δὲν θὰ ρθῆ ποτέ. Γιατί δὲν εἶμαι οὔτε πλούσια, οὔτε χαρούμενη, δὲν θὰ παντρευθῶ καὶ δὲν θὰ ἔχω παιδιὰ δικὰ μου . . . Τί μὲ μέλει ὅμως, ἀφοῦ ἀγαπῶ τὰ παιδιὰ τῶν ἄλλων ;

προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν. Αἱ γυναῖκες, αἱ ἰσχυριζόμεναι ὅτι ἐνοχλοῦνται καθ' ὅσον παρ' αὐθαρῶν διαβάτων, προκαλοῦν κατὰ τὸ πλεῖστον εἴτε διὰ τοῦ βαδίσματος, εἴτε διὰ τοῦ τρόπου τῶν ἐν γένει, εἴτε διὰ τῆς ἐνδυμασίας τῶν τοὺς ἐνοχλητικούς διαβάτας. Ἄλλ' ὑπάρχουν ἐνίοτε ἄνθρωποι εὐγενεῖς, οἱ ὅποιοι παρεξηγοῦνται παρὰ κυριῶν, αἱ ὁποῖαι ἀρέσκονται νὰ κάμνουν τὰς σεμνοτύφους, ἢ δὲν εἶναι ἀρετὰ ἀνεπτυγμέναι, ὥστε νὰ δύνανται νὰ κάμουν διάκρισιν μεταξὺ αὐθάδους καὶ εὐγενούς ἀνδρός. Διότι ἡμπορεῖ νὰ συμβῆ, ὥστε κύριος ἐντελῶς ἄγνωστος καὶ ἐντελῶς ξένος νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του εἰς ξένην καὶ ἄγνωστον κυρίαν, εἴτε ἀνοίγων αὐτῇ τὴν θύραν οἰκίας, πρὸ τῆς ὁποίας ἔτυχε νὰ συναντηθῶσιν ὁμοῦ, εἴτε τὴν θυρίδα ἀμάξης, εἴτε προσφέρων ὀμπρέλλαν, εἴτε βοηθῶν νὰ σηκώσῃ βάρος τι. Εἰς τοιαύτην περίστασιν ἡ κυρία ὄχι μόνον δὲν ἀρνεῖται νὰ δεχθῇ τὴν συνδρομὴν αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ εὐχαριστεῖ εὐγενῶς καὶ μετὰ χάριτος τὸν παρασχόντα αὐτῇ τὸσον προθύμως τὰς ὑπηρεσίας του.

Τώρα, ὅτε μετὰ τὸσους ἀγῶνας ἀπεκτίσαμεν τέλος καὶ ἡμεῖς αἱ γυναῖκες τὴν ἐλευθερίαν μας, πρέπει νὰ δεῖξωμεν ὅτι δυνάμεθα νὰ κάμωμεν καλὴν χρῆσιν αὐτῆς, οὔτε προοίμεναι καὶ ὑποθέτουσαι παγίδας ἀνὰ πᾶν βῆμα μας, ἀλλ' οὔτε ἐγείρουσαι σκάνδαλον διὰ τῆς ἐλαφρότητος καὶ ἐπιπολιτικότητος μας. Αἱ νεάνιδες καὶ αἱ νέαι γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦν ποτε ὅτι ὅσον ὀλιγώτερος λόγος γίνεται περὶ αὐτῶν, τὸσον εὐτυχέστερα καὶ ἡσυχώτερα εἶναι.

Μὲ τὰς ἐξόδους τῶν γυναικῶν συνδέεται ἀναποσπᾶστος καὶ ὁ χαιρετισμὸς. Ὁ Ἀγγλικὸς συρμὸς ἀπαιτεῖ, ὅπως ἡ γυνὴ πρώτη δίδῃ τὸ δικαίωμα τοῦ χαιρετισμοῦ εἰς τὸν ἄνδρα μὲ ἕν μειδιάμα ἢ καὶ μὲ μικρὸν νεῦμα τῆς κεφαλῆς. Οἱ παλαιότεροι δὲν ἐπερίμεναν τὰ μειδιάματα τῶν γυναικῶν διὰ

νὰ χαιρετίσουν. Ἀπεκαλύπτοντο πρὸ τῶν γνωστῶν τῶν γυναικῶν, ὡς ἀποκαλύπτονται πρὸ τῶν ἁγίων. Εἶναι τοῦτο ἕν δεῖγμα τοῦ ἀνδρικοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν γυναῖκα. Ἄλλως τε ἡ μειδιῶσα γυνὴ ἐνδεχόμενον νὰ μὴ παρατηρηθῇ ἀπὸ τὸν μύωπα τυχόν ἢ ἀφηρημένον κύριον, πρὸς ὃν ἀπηυθύνετο τὸ μειδιάμα τῆς καὶ τότε ἡ θέσις τῆς, ἐνώπιον μάλιστα τρίτων, δὲν εἶναι εὐχάριστος.

Ὡς δικαιολογία τῆς συνθητικῆς ταύτης ἐπροτάθη τὸ ἀτημέλητον τῆς ἐνδυμασίας τῶν γυναικῶν εἰς ἐξόδους δι' ἔργασίας τῶν, τὸ ὅποτον τὰς κάμνει νὰ προτιμοῦν νὰ μὴ παρατηροῦνται καὶ ἀναγνωρίζωνται ἀπὸ τοὺς φίλους τῶν.

Τὸ τοιοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές. Γυνὴ ἐξερχομένη δι' οἰκονομικὰ ἔργασίαν, πρέπει νὰ εἶναι ἀπλῶς καὶ ἀπειτίτως ἐνδεδυμένη, ἀλλ' ἀσφώγως πάντοτε. Ἡ καθαριότης καὶ ἡ καλαισθησία, αἱ ὁποῖαι δὲν στοιχίζουσι χρήματα, πρέπει νὰ πρωτοστατοῦν εἰς πᾶν γυναικεῖον ἐνδυμα. Ἄς περιμένωμεν λοιπὸν νὰ μᾶς χαιρετοῦν, ὅτε καὶ ἀποδίδωμεν τὸν χαιρετισμὸν προσηνεῖς καὶ μειδιῶσαι.

Κυρία τοῦ κόσμου

Ἡ δις ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΡΑΚΟΥΣΗ ΕΝ ΜΙΤΥΛΗΝῃ

Ἡ κοινωνία τῆς Μιτυληνῆς ἔχει τὴν εὐτυχίαν νὰ φιλοξενῆ ἀπὸ μνηδὸς ἤδη μίαν τῶν καλλιτέρων μας παιδαγωγῶν, τὴν δις Ἑλληνικὴν Καρακούση, ἥτις ἐδίδαξεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἀνώτερον παιδαγωγικὰ μαθήματα εἰς τὸ Διδασκαλεῖον τοῦ Ἀρακείου καὶ διηύθυνε κατόπιν τὸ ἐν Πειραιεῖ ἄριστον λειτούργου ἰδιωτικὸν Παρθεναγωγεῖον τῆς κ. Βιμβακάρη.

Ἡ δις Καρακούση συνεπληρώσεν τὰς παιδαγωγικὰς τῆς σπουδὰς ἐν Γερμανίᾳ, διαφλέγεται δὲ ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ ζήλου διὰ τὸ ἔργον τῆς. Παρ' αὐτῆς ἡ κοινωνία τῆς Μιτυληνῆς δύναται νὰ προσδοκᾷ τελείαν τῶν παρθεναγωγείων τῆς διαρρύθμισιν καὶ μόρφωσιν τῶν τέκνων τῆς συμφωνον πρὸς τὰς τελευταίας προόδους τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης.

μὰ δὲν ξέρω οὔτε τὰ λόγια, καὶ παρηγοροῦνε, μήτε τὰ τραγοῦδια ποῦ κοιμίζουσι τοὺς πόνους.

— Μονάχα ἡ γυναῖκες ξέρουνε, — ἀπάντησε ἡ Alette. Ἀφοῦ λοιπὸν θέλετε νὰρχομε νὰ νανουρίζω τὸν μικρὸν σας, πρέπει νὰ μοῦ πῆτε ποῦ εἶνε τὸ σπῖτι σας.
 — Εἶνε μολὶς γυρίσει τὸ δρόμο ἕνα μεγάλο κάτασπρο σπῖτι.
 Ὡ ! ξέρω ! . . . κάθε μέρα περνῶ ἀπὸ καί. Εἶνε ἕνα πολλὸ ὠμορφο σπῖτι, τὸ σπῖτι τοῦ συμβολαιογράφου.
 — Μήπως εἶσθε ὁ συμβολαιογράφος κύριε, Fernand ;
 — Ναι, εἶμαι ὁ συμβολαιογράφος.
 — Σὰν νὰ γνώρισα τὸ πρέζιο τοῦ ἀλόγου σας, ἀλλὰ μέσα στὸ σκοτάδι δὲν ἤμουνα βεβαίᾳ νὰ εἴσαστε αἰεῖ.
 — Ὡ ! ἐγὼ μικρὰ Alette καὶ μέσα στὸ σκοτάδι σὲ γνώρισα, μονάχα ἀπὸ τὴν τόσο γλυκερὰ φωνὴ σου ! Πότε ἤρθης ;
 — Δὲν θὰ τολμῆσω, κύριε, εἶνε πολλὸ πλούσιο τὸ σπῖτι σου !
 — Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἔρθῃ, μικρὰ Alette, γιατί καὶ στὸ σπῖτι τῶν πλουσιῶν εἶνε κλάματα καθὼς στὰ σπῖτια τῶν φτωχῶν.
 — Μοῦ εἶπανε ἀκόμη πῶς ἀπὸ τότε ποῦ κάματε τὸν γάμο αὐτὸ ἄθελα, γιατί σὰς βίαιε ὁ πατέρας σας, ἤσαστε πάντα σκυθρωπὸς καὶ ἄγριος καὶ δὲν θέλετε ποτὴ νὰ δεχθῆτε καμμιὰ γυναῖκα στὸ σπῖτι σας.
 — Γιατί ὅλες ἡ γυναῖκες ἔχουνε τὴν ὄψι αὐθάδικη καὶ εἶνε πολλὸ φλύαρες καὶ φοβίζουσι τοὺς λυπημένους, ἀλλὰ ἐσὺ, μικρὴ γειτόνισσα, κάνεις τόσο ἡσυχὰ ποῦ καὶ ἂταν τραγοῦδᾷς ἀκόμη καὶ τότε μολὶς ἀκούγεται καὶ ἡ παρουσία σου εἶνε παρηγορία.
 Ἐγενεῖνε νέα σιωπὴ καὶ ἔπειτα ἡ Alette ἠρώτησε :
 — Ἀκόμη δὲν βρήκατε τὰ σπῖρτα, κύριε.
 — Ναι, αὐτὴ τὴν φορὰ τὰ βρήκα. Ἀλλὰ θέλω νὰ σοῦ πῶ ἀκόμη

ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΝΘΕΩΝ

Αι Ἀθηναίαι ἐξευρωπαϊζονται ὁλονέν. Τὰ ἀνοπωλεῖά τωv δύνανται νὰ ἀποτελέσουν ἕνα γινώμονα ἀλάνθαστον τῆς φιλοκαλίας τῶν Ἀθηναίων. Ὅπου τὰ ἀνθη θεωροῦνται ὄχι πολυτέλεια, ἀλλ' ἀνάγκη, ὁ πολιτισμὸς ἔχει κάμει ἤδη τὴν ὀριστικὴν ἐμφάνισίν του.

Ὁ συναγωνισμὸς τελειοποιεῖ τὰ ἀνοπωλεῖά μας εἰς σημείον, ὥστε τὸ τελευταῖον ἰδρυθὲν ἐξ αὐτῶν, τὸ τοῦ κ. **Τσοῦμη** ἐπὶ τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ Σταδίου, παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, νὰ δύναται ἀφόβως νὰ συγκριθῇ μετὰ τὰ ὠραιότερα καὶ πλουσιώτερα Παρισινὰ ἀνοπωλεῖα. Φυτὰ αἰθουσῶν, ἀνθη, ἀνοδοῦσαι, στέφανοι, ὄλα μετὰ καλαισθησίαν καὶ μετὰ ἐντέλειαν. Διακοσμῆσεις αἰθουσῶν δι' ὠραίων φυτῶν τῶν Τροπικῶν, καὶ ἐπὶ πλέον αὐτὸ τὸ ἀνοπωλεῖον εἶνε ἀληθινὸς παράδεισος, εἰς τὸν ὅποιον ἐνῶ δίδομεν τὰς πικραγγελίας μας, ἡ ἐκλέγμεν τὸ εὐνούμενον ἄνθος ἀπολαμβάνομεν ἀληθῆ καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν.

ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Τμημα ἐκπαιδευτικῶν

Τὸ συμβούλιον τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ τμήματος τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων γνωστοποιεῖ εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους, ὅτι αἱ εἰς τὰς ἐπὶ πτυχίῳ ἐξετάσεις ὑποβληθεῖσαι 14 Νηπιαγωγοὶ τοῦ Διδακκαλείου τῶν Νηπιαγωγῶν ἠξιώθησαν τῶν ἑξῆς βαθμῶν:

Τοῦ βαθμοῦ «Ἀριστα»: Πτυχιούχοι τῆς Ἀρσακείου Σχολῆς, Ἀγγελῶ Ζωῆ, Ἀνδρούτσου Εἰρήνη, Γεωργιάδου Εὐανθία, Γιαννουλάτου Ἀνδρομάχῃ, Δούβαρη Αἰκατερίνῃ, Στεφάνου Ἀλεξάνδρα.

Τοῦ βαθμοῦ «Δίαν Καλῶς»: Γελαδάκη Μαρία, Καραγιαννοπούλου Κλειώ, Κρητικῶ Παρασκευῆ, Μέγκουλα Παρασκευῆ.

Κατ' οἶκον διδασκασθεῖσαι καὶ κάτοχοι ἀπολυτηρίων ἰδιωτικῶν παρθεναγωγείων. Τοῦ βαθμοῦ «Ἀριστα». Κυρίκου Μαρία, Γαλιάτσα Ἑλένη.

Τοῦ βαθμοῦ «Δίαν Καλῶς»: Θεοδοσιάδου Ἀγγελική, Σχαίου Ἄννα.

Πτυχίον δὲ γυμναστρίας μετὰ βαθμὸν «Ἀριστα» ἔλαβον αἱ ἑξῆς πτυχιούχοι τῆς Ἀρσακείου Σχολῆς: Ἀγγελῶ Ζωῆ, Ἀνδρούτσου Εἰρήνη, Γαλιάτσα Ἑλένη, Γελαδάκη Μαρία, Γεωργιάδου Εὐανθία, Γιαννουλάτου Ἀνδρομάχῃ, Δούβαρη Αἰκατερίνῃ, Ἰγγλέση Αἰκατερίνῃ, Κρητικῶ Παρασκευῆ, Καραγιαννοπούλου Κλειώ, Μέγκουλα Παρασκευῆ, Στεφάνου Ἀλεξάνδρα, Οἰκονόμου Μαρία, Παπαδημητρίου Μαρία, Πετσάλη Εὐφροσύνη, Ραζῆ Ἀγγελική, Ρούσου Εὐανθία, Σκλέπα Χαρίκλεια.

Κατ' οἶκον διδασκασθεῖσαι Κρίκου Μαρία, Μιχαλακία Εὐσταθία.

Ἐκ τῶν ἀπορρίπτων τούτων μαθητριῶν δωρίσθησαν ἡδὴ αἱ ἑξῆς: Ἀνδρού-

αὐτὸ ἅμα παρηγορεῖς τὸν Johie, ἂν σοῦ μένη καιρὸς νὰ μετὰ παρηγορῆς καὶ μένα.

— Ὡ! εἶστε πολλὸν μεγάλος σεῖς, κύριε! δὲν ξέρω τραγουδιὰ ποῦ παρηγοροῦνε τοὺς ἄντρες.

— Ὅταν οἱ ἄντρες ἔχουν λύπη στὴν καρδιὰ γίνονται, Alette, ἴσοι μετὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ. Εἶμαι βέβαιος πῶς ἡ λύπη μου θὰ κοιμηθῇ σὺν θὰ μοῦ τραγουδήσης τὰ τόσο ὡμορφα τραγουδιὰ σου μετὰ τὴν τόσο γλυκεῖα φωνὴ σου!

— Ἔχω νὰ κοιμηθῶ πολλὰ ἀκόμη παιδιὰ ποῦ κλαῖνε.
— Πρέπει νὰ προτιμᾷς τὸ σπῆτι μου, μικρὰ Alette, γιὰτὶ σὲ βεβαιῶ εἶνε τὸ πορὸ δυστυχισμένο μετὰ στο χωριό.

— Αὐτὸ μονάχα φτάνει, κύριε Fernand, θὰ ἔλθω. Μὰ τὸ ἄλογό σας θὰ ἔχασε πλέον τὴν ὑπομονήν, ἀφοῦ βρῆκατε τὰ σπῆρτα, ἀνάψατε τὸ φανάρι σας καὶ πηγαίνετε, γιὰτὶ εἶνε ἄργα.

— Τώρα ἀμέσως θὰ τὸ ἀνάψω. Τί ὡμορφα ποῦ εἶνε νὰ μιλοῦνε ἔτσι στὸ σκοτάδι... καὶ ἔπειτα θέλω νὰ σοῦ πῶ ἀκόμη αὐτό: Νὰ μὴν φοβηθῆς πῶς θὰ φλυαρήσουνε ἡ καχὲς γλωσσες, ἅμα θὰ σὲ δοῦνε νὰ μπαίνης στὸ σπῆτι τοῦ χήρου, γιὰτὶ ἔχω τὸ καλλίτερο μέσον γιὰ νὰ τίς κάμω νὰ σωπάσουνε.

— Καὶ πορὸ εἶνε αὐτὸ τὸ τόσο καλὸ μέσον, κύριε Fernand;

— Θὰ σὲ παντρευθῶ, Alette, καὶ μιὰ φορὰ ποῦ θὰ γείνης γυναῖκά μου καὶ τὸν μικρὸ μου Johie θὰ παρηγορήσης καὶ ὅσοι ἔχουνε διάθεσι νὰ φλυαρήσουνε θὰ σωπάσουνε.

Καὶ ἀμέσως ὁ κ. Fernand ἐδοκίμασε νὰ ἀνάψῃ ἕνα σπῆρτο. Κατακόκκινη ἡ μικρὴ γειτόνισσα τοῦ φώναξε καταφοβισμένη:

— Μὴν ἀνάβετε ἀκόμη, κύριε Fernand, μὴν ἀνάβετε ἀμέσως τὸ φανάρι σας... εἶνε τόσο ὡμορφα νὰ μιλοῦμε στὸ σκοτάδι!... καὶ

σου Εἰρήνη εἰς Πύργον, Γεωργιάδου Εὐανθία ἐνταῦθα παρθεναγ. Φουντουκλή, Γιαννουλάτου Ἀνδρ. εἰς Ὀλυμπίαν, Κρίκου Μαρία διδασκαλεῖον νηπιαγωγῶν ἐνταῦθα, Καραγιαννοπούλου Κλειώ εἰς Λάρισσαν, Μέγκουλα Παρασκευῆ παρθεναγωγεῖον Πεινάρη ἐνταῦθα, Στεφάνου Ἀλεξ. εἰς Βόλον, Πετσάλη Εὐφροσύνη, εἰς Κέρκυραν, Σκλέπα Χαρίκλεια εἰς Μακρονίσσαν.

Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν διὰ τὸ τρίτον σχολικὸν ἔτος προσελευσομένων μαθητριῶν ἔξακοῦσθουσι γινόμεναι καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 9—12 π. μ. ἐν τῷ ἐν ὄψῳ Λυκαβητοῦ ἀριθ. 3 διδασκαλείῳ.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ τμήματος τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων.

ΜΕΓΑ ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

Ὀδὸς Εὐαγγελιστρίας, παρὰ τὴν Μητροπόλιν
Κ. ΠΑΠΑΔΟΓΙΑΝΝΗ πρῶην ΓΑΛΑΝΟΥ

Εἰς ὠραίαν καινοτομίαν προέβη ἡ διεύθυνσις τοῦ μεγάλου γαλακτοπωλείου τῆς Πόλεως διὰ τῆς ἰδρύσεως παραρτήματος κυριῶν. Τὸ παραρτήμα τοῦτο ἐφάμιλλον τῶν εἰς τὰς μεγάλας εὐρωπαϊκὰς πόλεις λειτουργούντων καὶ κατὰ τὴν κομψὴν καὶ εὐπρεπῆ ἐπίπλωσιν καὶ κατὰ τὴν τελειάν ὑπηρεσίαν θὰ ἀποβῇ ἀναπαυτήριον πολύτιμον διὰ τὰς κυρίας, αἱ ὅποσαι διέρχονται ὥρας ὄλας εἰς τὰ ἐμπορικὰ, χωρὶς νὰ ἔχουν ἐν κέντρον ἰδικῶν τῶν, εἰς τὸ ὅποιον νὰ ἤμποροῦν νὰ πάρουν ἐν ποτήριον φρέσκον γάλα ἢ δύο αὐγὰ νωπά, ἢ ὀλίγον φρέσκον βούτυρον καὶ μέλι τοῦ Ἰμμητοῦ καὶ νὰ ἀναπαυθοῦν συγχρόνως. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς περιπατητριάς τὸ Μέγα Γαλακτοπωλεῖον θὰ δίδῃ τέτοιον καὶ σοκολάττας καὶ Brioche καὶ λουκουμάδες εἰς τὸ ἀποκλειστικὸν διὰ τὰς κυρίας καὶ τοὺς συνοδεύοντας μόνον αὐτὰς κυρίας. Αἱ Ἀθηναίαι ἐξευρωπαϊζονται. Δεῖγμα τὸ Μέγα Γαλακτοπωλεῖον τῶν Κυριῶν. Ἐναρξῆς τὴν προσεχῆ Κυριακὴν.

ΙΩ. Α. ΤΣΑΜΗ

Ἐπὶ δεκαετίαν ὄλην συνιστῶμεν εἰς τὰς ἀναγνωστριάς μας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τὸ ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Τσάμη καὶ παρ' ὄλων, ὅσαι μέχρι σήμερον ἐπρομηθεύθησαν τὰ ὑποδήματά των παρ' αὐτοῦ, ἐδέχθημεν εὐχαριστήσεις διὰ τὰς συστάσεις. Ἰδοὺ διὰτὶ σήμερον τὸν συνιστῶμεν θερμότερον, διότι εἶναι ὁ μόνος, ὅστις ταξιδεύει κατ' ἔτος εἰς Εὐρώπην καὶ παρακλυθῶν τὰς προόδους τῆς τέχνης του, προμηθεύεται ἐνταῦτ' ὑποδήματα ἐκλεκτὰ καὶ στερεὰ, δι' ὧν κατασκευάζει τὰ κομψότερα καὶ τὰ στερεώτερα ὑποδήματα τῶν Ἀθηναίων.

ἔπειτα δὲν θέλω νὰ δῆτε τὸ πρόσωπό μου αὐτὴ τὴν στιγμὴ.

— Τίση λοιπὸν ἀποστροφή σοῦ κάνει ἕνας ἄνθρωπος ποῦ ἡ δυστυχία, τὸν ἔκαμε πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα του νὰ εἶνε σοβαρὸς καὶ συλλογισμένος;

— Τὸ ἐναντίον αὐτῆ ἡ σοβαρὴ καὶ συλλογισμένη ὄψι σας μοῦ ἀρέσει πολὺ κύριε Fernand.

— Τότε μήπως σὲ φοβίξει ὁ πλοῦτος μου, Alette;

— Ὡ! μετὰ φόβιζε τρομερὰ ἂν εἴσατε φιλάργυρος, ἀλλὰ ξέρω πῶς ἀγαπᾶτε νὰ δίνετε.

— Μήπως γιὰτὶ εἶμαι χήρος;

Ὡ! ὄχι, κύριε Fernand, γιὰτὶ, τὸ ξέρετε, λατρεύω τὰ μικρὰ. εἶμαι μάλιστα πολὺ εὐτυχὴς γιὰτὶ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μου θὰ ἔχω ἕνα παιδάκι τὸν μικρὸ μου Johie, τὸν ὅποιον ἀμέσως θ' ἀγαπήσω. Τώρα, κύριε Fernand, ἀνάψατε τὸ σπῆρτο σας, ἡ κοκκινάδα μοῦ ἐπέρασσε.

— Ἀγαπητῆ μου μικροῦλα Alette, σὲ εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ὡμορφα αὐτὰ πράγματα ποῦ μοῦ λὲς μετὰ τὴν τόσο γλυκεῖα φωνὴ σου! Ἔχω λοιπὸν δικαίωμα νὰ πῶ στὸν μικρὸ μου Johie πῶς θὰ φέρω πολὺ γλήγορα, στὸ μεγάλο κάτασπρο σπῆτι μου, μιὰ ὡμορφη νυφούλα;

— Νὰ μὴν τοῦ πῆτε ἔτσι κύριε! πῆστε του καλλίτερα πῶς θὰ τοῦ φέρετε μιὰ μικρὴ μανούλα. Αὐτὸ εἶνε καλλίτερα... καὶ ἔπειτα εἶνε καὶ πορὸ ἀληθινὸ.

— Γλήγορα θὰ γίνῃ ἀληθινὸ, μικρὰ γειτόνισσα, καλὴ ἀντάμωση.

— Καλὴ ἀντάμωση, κύριε Fernand... Πῶς; φεύγετε χωρὶς ν' ἀνάψετε τὸ φανάρι σας;

— Συγγνώσετέ με Alette, αὐτὸ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ πρόφασις, — εἶπε ὁ συμβολαιογράφος συγχισμένος λιγάκι. — Δὲν ἦρα μετὰ ἀμαξάκι ἀλλὰ καβάλα. Τὰ σπῆρτα σου] δὲν μοῦ εἶνε διόλου χρήσιμα... δὲν ἔχω φανάρι.

(Κατὰ τὸν Charles Foley)

Εἰρήνη Νικολαΐδου